

**nástroj, kterého k činu použil, a způsob, jakým ho použil, obyčejně s sebou nesou nebezpečnost života.**

(Rozh. ze dne 8. března 1927, Zm II 77/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 16. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by opakoval hlavní přelíčení a znovu rozhodl, mimo jiné z těchto

#### důvodů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud tvrdí, že skutková podstata zločinu §u 155 a) tr. zák. není dána po subjektivní stránce. Není v rozsudku zjištěna. K subjektivní stránce zločinu podle § 155 a) tr. zák. náleží všeobecný nepřátelský úmysl §u 152 tr. zák. a vědomí pachatelovo, že nástroj, kterého k činu použil, a způsob, jakým ho použil, obyčejně s sebou nesou nebezpečnost života. Jinými slovy: musí si býti vědom zákonem zmíněné nebezpečnosti nástroje i způsobu použití. V souzeném případě se rozsudek ani nezmiňuje o subjektivní stránce činu mimo slov zákona uvedených ve výroku. O tom, zda si byl pachatel vědom oné nebezpečnosti, vůbec mlčí. Následkem toho není v rozsudku zjištěna úplná skutková podstata trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, a rozsudek je neúplný. Bylo tedy zmateční stížnost uznati za odůvodněnou potud, pokud rozsudku vytýká zmatek podle §u 281 čís. 9 a), po případě 10 tr. ř. Proto za souhlasu generálního prokurátora bylo jí vyhověno již v neveřejném zasedání podle §u 5 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, a rozsudek zrušen jako zmatečný. Protože nedostatek skutkových zjištění po stránce subjektivní nedovoluje, by zrušovací soud rozhodl ve věci samé, musila býti vrácena do první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

#### Čís. 2692.

Při hlavním přelíčení v obnoveném řízení (§ 359 tr. ř.) jest převědné osoby slyšeti ústně přímo před nalézacím soudem v té vlastnosti, jež jim přísluší v tomto období řízení podle toho, proti komu nová obžaloba směřuje (§ 252 tr. ř.).

Odepřel-li svědek podle § 152 tr. ř. výpověď, nelze použití (§ 281 čís. 3 tr. ř.) co důkazního prostředku ani protokolů z předchozího řízení, kde byl vyslýchán jako podezřelý (§§ 152 posl. věta, 252 odstavec první tr. ř.), lze však tu použití zprávy bezpečnostních orgánů o mimosoudních údajích tohoto svědka.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Zm I 560/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání za souhlasu generální prokuratury zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 12. srpna 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 I. a), II. b), c), 179 tr. zák., František P. mimo to přestupkem podle §§ 2, 8, 32, 36 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně těchto obžalovaných a věc vrátil nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

#### Důvody:

Zmateční stížnosti — uplatňující důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 3, 4 a 5 tr. ř. — nelze upříti důvodnosti, pokud s hlediska čís. 3 vytýká, že nalézací soud porušil předpis §u 152 tr. ř., přihlížeje k výpovědi Anny P-ové, ačkoliv odepřela vydati svědectví. Rozhodovací důvody první stolice vyslovují, že nalézací soud musí se v obnoveném řízení opírat o veškeré výsledky, které jsou podkladem rozsudku, jehož zrušení nastalo povolenou obnovou, a že jest se mu zabývatí toliko otázkou věrohodnosti Anny P-ové, která byla v průvodním řízení obviněnou a jest nyní svědkyní. Stanovisko nalézacího soudu jest nesprávné. Povolením obnovy vstupuje věc — mimo případ §u 360 tr. ř. — v přípravné vyšetřování (§ 359 odst. první tr. ř.) a odtud postupuje pak podle všeobecných pravidel k dalším obdobím (§ 359 tr. ř.). Dojde-li k novému hlavnímu přelíčení, provádí se toto podle předpisů §§ 239 až 256 tr. ř., takže jest obzvláště i průvodní řízení, které se koná, úplně nové. Arciť uvádí druhý odstavec §u 359 tr. ř., že jest ze spisů čísti výpovědi svědků, znalců a spoluobviněných, kteří již nemohou býti vyslechnuti; než předpis ten jest pouhým důsledkem předpisu §u 252 čís. 1 tr. ř., i jinak platného. Až na tyto a ostatní v §u 252 odst. první tr. ř. vypočtené výjimečné případy platí pro nové hlavní přelíčení zásada, zejména §em 252 projevená, že osoby přezvědné dlužno slyšeti ústně přímo před nalézacím soudem a to samozřejmě v té vlastnosti, jež jim přísluší v tomto období řízení podle toho, proti komu nová obžaloba směřuje, tudíž osoby na zažalovaném skutkuúčastněné, proti nimž nová obžaloba nesměřuje, jako svědky. Správně byla tudíž dřívější spoluobviněná Anna P-ová, již se nová obžaloba nedotýkala, obeslána k hlavnímu přelíčení jako svědkyně. Podle záznamu, který byl uveden přečtením protokolu ve známost soudního dvoru a jenž ovšem neuvádí, kterého zákonného ustanovení se svědkyně dovolala ohledně S-a, prohlásila Anna P-ová, že odpírá výpověď nejen ohledně svého otce Františka P-a, nýbrž i ohledně spoluobžalovaného Adolfa S-a, k němuž nebyla v žádném poměru §em 152 naznačeného. Bylo povinností nalézacího soudu, zkoumati, zda je možno, by svědkyně oddělila výpověď Adolfa S-a se týkající od výpovědi týkající se Františka P-a (§ 152 odst. druhý tr. ř.) a rozhodnouti o tom, zda musí či nemusí svědkyně vypovídati ohledně Adolfa S-a, a v případě kladného rozhodnutí přidržeti P-ovou k výpovědi, arcíť jen pokud se tkne jedině Adolfa S-a. Soud toho neučinil a uznal tím odepření svědecké výpovědi Annou P-ovou oprávněným v celém jeho rozsahu. Tím

však nastal důsledek v poslední větě Šu 152 tr. ř. stanovený, že dřívější (soudní) výpovědi Anny P-ové, v nichž postřehy o Františku P-ovi učiněné nebyly odděleny od postřehů ohledně Adolfa S-a, jsou zmatečny a že jich pod následky Šu 281 čís. 3 tr. ř. nesmí býti jako průvodů použito. Šetření tohoto výslovného zákazu nesmělo býti obcházeno ani čtením soudních protokolů, sepsaných o výpovědích Anny P-ové; připouštíť § 252 tr. ř. čtení protokolů o výsleších spoluobviněných (úvod), spoluvinníků (čís. 3) a svědků, kteří výpověď odpírají, jedině tehdy, když nemají práva výpověď odepříti. Proto nezáleží ani na tom, že obhájce (stěžovatelé) se neopřeli tomu, by dřívější výpovědi Anny P-ové čteny nebyly, a nežádali ani, by se nalézací soud usnesl, zda mají výpovědi ty, jak předseda hlavního přelíčení nařídil, býti čteny čili nic. Nezáleží ani na další okolnosti, že v dřívějších, čtených protokolech Anny P-ové, nyní jako svědkyně slyšené, šlo částečně o výpovědi, jež učinila jako obviněná a obžalovaná. Rozhodným jest jen, že šlo o výpovědi soudní, jejichž čtení nemělo sloužiti obhajobě neb usvědčení Anny P-ové, nýbrž osob od ní různých, ohledně nichž se nevzdala, nýbrž naopak výslovně použila práva, odepříti podle Šu 152 tr. ř. výpověď, takže věcně v nich nešlo o zodpovídání se obviněné, nýbrž o svědectví.

Nalézací soud nedbal zmatečnosti dřívějších výpovědí Anny P-ové, nastavši jejím dodatečným prohlášením, že vypovídati nechce, a přihlížel při vynesení rozsudku i k nim; ba z rozhodovacích důvodů jest zřejmo, že tak učinil netoliko v rozsahu, ve kterém vyšly výpovědi ty na jevo čtením protokolů, nýbrž dokonce i, pokud obsah jich jest uveden v rozhodovacích důvodech původního rozsudku, arcit' rovněž při hlavním přelíčení čteného. Porušil tím ustanovení Šu 152 tr. ř., o němž v zákoně výslovně přikázáno, že ho nutno šetřiti pod následky zmatečnosti, a rozsudek stal se tím zmatečným podle Šu 281 čís. 3 tr. ř. Výpovědi Anny P-ové byly podle rozhodovacích důvodů nalézacímu soudu jednou, pravděpodobně nejdůležitější z opor závěru, že stěžovatelé spáchali krádež jim za vinu dávanou. Proto není nade vší pochybnost zřejmo, že porušení oné formy nemohlo míti na rozhodnutí účinku stěžovatelům škodlivého (posl. odst. Šu 281 tr. ř.). Zejména není jisto, že by byl nalézací soud dospěl k témuž závěru stěžovatelům nepříznivému i, kdyby byl — ponechávaje soudní výpovědi Anny P-ové stranou — přihlížel toliko k tomu, co Anna P-ová udala orgánům bezpečnostní služby, a k ostatním výsledkům hlavního přelíčení. Bezpečná záruka je tu tím méně, že jsou tu i jiné skutečnosti, které po případě mohou vzbuditi pochybnosti o spolehlivosti a věrohodnosti Anny P-ové (obzvláště její duševní stav a skutečnost, že její tvrzení o spolupachatelství dalšího pachatele prokázalo se nesprávným). Proto bylo zmateční stížnosti vyhověti, aniž třeba zabývat se dalšími jejími vývody, a napadený rozsudek zrušiti, a to v celém jeho rozsahu. Ze zrušení nelze vyjmouti ani výrok o přestupku zbrojního patentu, Františka P-a se týkající. Neboť napadený rozsudek neobsahuje vůbec důvodů pro tento výrok, takže jest (obzvláště se zřetelem na to, co v příčině té uvedeno ve zprávě, v konstitutu, a v původní obžalobě) za to míti, že i tato část odsuzujícího výroku opírá se alespoň současně o výpověď Anny P-ové, neprávem

jako průvod použitou. Podle povahy shledaného zmatku nelze se (§ 288 čis. 1 tr. ř.) obejít bez nového hlavního přelíčení ve stolici prvé. Proto bylo podle §u 5 zákona čis. 3 ř. zák. z roku 1878 o stížnosti rozhodnuto ihned v zasedání neveřejném. Soudu nalézacímu se připomíná, že, neshledá-li odepření výpovědi Annou P-ovou důvodným i ohledně Adolfa S-a, bude P-ovou přidržeti k tomu, by jako svědkyně udala, co na skutečnostech k pachatelství S-ovu se vztahujících postřehla, a že ustanovení poslední věty §u 152 tr. ř. a prvního odstavce §u 252 tr. ř. netýkají se toho, co na mim osoudních údajích Anny P-ové uvedeno ve zprávách orgánů bezpečnostní služby.

### Čís. 2693.

**Soud může v trestním řízení proti jednomu spoluzloději zjistiti — s právní účinností jen proti tomuto — že se dopustil krádeže ve společnosti jiných nestíhaných osob (§ 174 II a) tr. zák.).**

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Zm I 58/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hoře Kutné ze dne 11. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II. a), 175 II. a), 176 II. a) tr. zák. a zločinem nedokonaného svádění k zločinu krádeže podle §§ 9, 171, 174 II. a), 175 II. a) tr. zák. mimo jiné z těchto

#### důvodů:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čis. 5 a 10 §u 281 tr. ř. Z jejich vývodů lze pod čis. 10 §u 281 tr. ř. podřaditi jen tvrzení, že nalézací soud nebyl oprávněn, by vzal za prokázáno, že obžalovaný se dopustil krádeže společně se Z-em a F-em, dokud řízení s těmito nebylo provedeno. Tím však nedoličuje tohoto důvodu zmatečnosti po zákonu, poněvadž netvrdí, že nalézací soud nesprávně vykládá pojem krádeže ve společnosti a skutečnosti v tomto směru zjištěné nesprávně podřazuje pod zákon, nýbrž namítá vlastně, že onen výrok soudu není odůvodněn, poněvadž soud nebyl oprávněn, by v řízení, jež nebylo provedeno proti Z-ovi a F-ovi, vzal za prokázáno, že tito se dopustili krádeže společně s obžalovaným. Výtka není oprávněna, poněvadž není zákonného předpisu, který by nalézacímu soudu bránil, by v řízení proti obžalovanému, ovšem jen s právní účinností proti tomuto, nezjistil, že se dopustil krádeže ve společnosti jiných nestíhaných osob, naopak náleží nalézacímu soudu, by se zabýval všemi složkami činu obžalovanému za vinu kladeného a je samostatně posuzoval. Neoprávněna jest i výtka, že tento výrok není ani jinak odůvodněn, neboť nalézací soud poukazuje k výpovědi svědkyně N-é, že obžalovaný, když odmítla jíti s ním na